

OSHO – SIRLAR KİTABI 2–D

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

70. BÖLÜM

YALNIZLIK ACIDIR

Her doğumdan önce acı gelir. Bundan kaçınılamaz ve kaçınılmamalıdır. Egon başkaları olmadan var olamaz. O, ilişki içinde büyümüştür.

Yalnızlığa çekildiğin zaman hiç kimse olmazsın. İmge kaybolur ve sen o imge ile besleniyordun. Egon onunla besleniyordu.

Hiçbir şey yapma. Benim tavsiyem budur. Ram ismini bile tekrarlama. Onunla hiçbir şey yapmaya çalışma, çünkü yapacağın her şey baskılama olacaktır. Sırf var olmasına izin vererek, seni terk etmesini sağlarsın. Her ne olursa olsun bırak olsun. Kaçınma.

Islık çalmaya başlarsan, sırf ıslık çalarak güven kazanırsın ve karanlığı unutursun. Zihnin ıslığa gider ve sen kendini iyi hissetmeye başlarsın. Bir ismi, bir mantrayı tekrarlamaya başlayabilirsin. Ram, ram, ram... Bu bir tür ıslık olur. Sana güç verir, ama o güç tehlikelidir. O güç yine sorun olacaktır. Çünkü o güç senin eski egon olacaktır. Onu yeniden canlandırmış olursun. Tanık olarak kal ve bırak ne olacaksa olsun. Korkunun ötesine geçmek için, korkuyla yüzleşilmesi gerek. İstirabı aşmak için, ıstırapla yüzleşilmesi gerekir.

Farklı bir toplum yaratabilirsin. Bir *aşram* yaratabilirsin. Yalnızlık içinde yaşamak istediğini düşünen 20 kişi bir manastır yaratır. O zaman manastır, alternatif toplum olmuş olur. Toplumdan uzaklaşırlar, ama yeni bir toplum yaratırlar. Bu yüzden temelde hiçbir şey değişmez. Aynı kalırlar, tam tersine, bu daha egoist olabilir.

Yalnız olmak demek, alternatif toplum yaratmamak demektir. Yalnızca toplumdan çık. Ve o zaman toplumun verdiği her şey seni terk edecektir.

Sen değiştiğin ve yalnız kaldığın zaman, tüm konforları, tüm kolaylıkları, toplumun verebildiği her şeyi bırakmış oldun. Ve toplum sana bir şey verdiğinde, bir şey de alır. Özgürlüğünü, ruhunu...

Toplum, yatıştırıcıdır. Toplumun rahattır, konforludur, ama sana bir tür uyku verir. Ondan çıkarsan rahatsızlık yaşarsın. Her tür rahatsızlığı yaşarsın. Tüm rahatsızlıklar yaşanmalı. Onların yalnızlığın parçası olduğu, kendini yeniden kazanmanın bir parçası olduğu anlaşılmalıdır.

Tapas, konforsuzluk budur. Ve sen ondan yepyeni çıkarsın. Yeni bir ihtişam ve vakarla, yeni bir saflık ve masumlukla çıkarsın.

Bireysellik ve toplum, bir olgunun iki kutbudur. Yalnızken birey değilsin. Bireyin toplumun düzeni içinde var olması gerekir.

En karanlık an, gündeğümüne en yakın andır.

Her tohumun karanlığın derinliklerine, altına gitmesi, saklanması gerekir. Ancak o zaman yaşam başına gelir. Onun derin karanlığa, bir rahme ihtiyacı vardır.

Ya kendini öyle genişlet ki, seninle ilişkisiz hiçbir şey kalmasın. Sonra kaybol. Ya da öyle eksiksiz biçimde yalnız kal ki, seninle ilişkili hiçbir şey kalmasın ve yine kaybol. Dünyadaki her şeye dostça yaklaşıyorsan, sen kaybolursun.

İnsan rahimden doğmuştur. Ne zaman stres altında ya da depresyonda olsa, ne zaman dünyada çok fazla sorumluluk, çok fazla yük olsa, her şey ağırlaşsa, rahme geri dönmek ister. Bu, cazibenin, kadına girme arzusunun sebebi budur. Giremezsin. Bir daha çocuk olamazsın. Bu yüzden cinsel eylem, simgesel bir eylem olur. Kadına girme simgesel olur. Yine rahimde olursun. İşte bu yüzden cinsellik böylesine gevşetici, böylesine yatıştırıcıdır. Tüm gerilimler gider, zihnin yükünü atar. Bu anda en azından esrik olursun. Bu bir arınmadır. Bir sürü kirden arınırsın.

Nihai Nirvana fikri de rahim gibidir. Rahimde çocuk öylesine özgürdür, tüm sorumluluklarından muaftır. Asla herhangi bir arzu tanımaz. Arzunun ötesinde tatminle doludur.

Çocuk, doğduğu zaman, o bir şoktur. Cennet bahçesinden atılmıştır. Her şey öylesine güzeldi.

Tek rahme girme olasılığı fiziksel değildir. Psikolojiktir. Ya da daha derin katmanlarda tinseldir. Eğer kozmosla bir olabilirsen, yine rahimde olursun. Ve bu elinden alınmayacak bir şeydir. O zaman tüm varoluş anne olur. Anne temeldir. Baba sosyaldır. Ve elden çıkarılabilir.

Gerçek, ancak tüm maskeler atıldığı zaman bilinebilirdir.

Düş gördüğünün farkına varırsan, düş sona erer. Sen, gerçek senin farkında değildir. Farkına varırsan, görüş kaybolur.

71. BÖLÜM ÇEPERİ UNUT

Yüzey huzursuz olacaktır. Bunda yanlış bir şey yoktur ve eğer merkeze kök salabilirsen yüzeydeki rahatsızlık güzel olacaktır. Kendine has bir güzelliği olacaktır. Sen içten içe sessiz olabilirsin. O zaman tüm sesler ezgili olacaktır. O zaman hiçbir şey yanlış olmayacaktır. Oyun olacaktır. Ama sen içsel nüveyi, sessiz merkezi bilmiyorsan, tamamen yüzeyle özdeşleşiyorsan, delirirsin. Ve herkes hemen hemen delidir.

Tüm bu teknikler, seni cesur, güçlü, maceracı kılmak içindir. Böylece tutunmayı bırakabilirsin ve kendi içine düşebilirsin. Bir kez yüzeği, çeperi bırakınca, odaklanacaksın. İçsel merkeze gitmek bir ölümdür. Çeperle özdeşleşmenin ölümüdür ve sonra yeni bir imge, yeni bir benlik hissi dolar.

Sen hep gerginsin. Bu tutunmadır, yapışmadır. Sen asla gevşemiyorsun. Asla bir salıverme durumunda olmuyorsun. Sen hep bir şeyler yapıyorsun. O yapma, sorundur.

Şu anda senin için kolay olan bir duruşla başla. Duruşla mücadele et. Tek önemli olan, bedeninin gevşemiş bir durumda olmasıdır.

Yüz kaslarına özellikle dikkat et. Çünkü gerilimlerin yüzde doksanını onlar taşır. Bedenin geri kalanı yalnızca yüzde onunu taşır. Tüm gerilimler zihindedir. Bu nedenle yüz, depodur.

Yalnızca bedenin gevşediğini hisset. Sonra bedeni unut. Çünkü gerçekte, bedeni hatırlamak bir tür gerilimdir. Unutmak gevşemektir.

Ne zaman bilincini, bedenin herhangi bir kısmına getirsen, o kısım gerilir. Biri seni gözlemlediğini zaman gerilirsin, tüm beden gerilir. Gevşeme konusu üzerinde fazla durma, aksi halde saplantılı olursun. Unutuşun yardımcı olacaktır ve bedenine daha derin bir gevşeme getirecektir. Beden gevşediği an, otomatikman yüreğine huzur dolar. Yürek sessizleşir, gevşer, ahenk kazanır.

Ne kadar çok verirsen, paylaşırsan, o kadar senin olur.

Sen huzurla dolu olduğunda, herkes sana farklı davranır. Daha sevgi dolu, daha nazik, daha az dirençli, daha açık, daha yakın olurlar. Bir mıknaş vardır. Huzur bir mıknaştır. Sen huzurlu olduğunda, insanlar sana yaklaşır.

Eğer aşırı ihtiyatlı davranırsan, yaşam bir macera olamaz. Kendini çok fazla koruyorsan, çok fazla güvenlik istiyorsan, çoktan ölmüşsün demektir. Yaşam güvensizliktir. Ve eğer güvensizlik içinde yaşamaya hazırsan, ancak o zaman yaşamaya başlarsın. Güvensizlik özgürlüktür. Güvensiz, daima güvensiz olmaya hazırsan, özgür olursun. Ve özgürlük, ilâhi olana açılan kapıdır.

Güç sahibi olan bir adamın dostu olmaz. Lao Tzu, "*dost istiyorsan, güç sahibi olma*", demiş. Güç sahibiyse, o zaman tek dostun, sensin. Herkes düşmandır.

72. BÖLÜM

AYDINLANMIŞ BİRİNE ÂŞIK OLMAK

Buda'nın aşkı serindir. Onda hareket yoktur. Güneş gibi değildir, ay gibidir. İçinde tutku yaratmaz, derin bir serinlik yaratır. Buda'nın aşkı aslında bir ilk değildir. Buda'nın aşkı aslında bir varlık durumudur.

İki âşık yatıştığı zaman, birbirlerinin varlığına alıştıkları zaman, çok ortalama, çok sıradan görünürler. Aydınlanmış birine nadiren âşık olunur. Ancak çok talihi biri böyle bir aşka düşer.

O zaman sorun olur. Sorun aydınlanmış birinin bir meydan okuma olmasıdır. O, senin düzeyine inemez. Bu mümkün değildir, imkânsızdır. Senin onun zirvesine çıkmak, yolculuk etmek, dönüşmen gerekir. Biri, aydınlanmış birine âşık olduğunda bu anlamıdır. Çok anlamlı. Ama yolu zahmetli olacaktır. Onun aşkı herkes içinmiş gibi görünür. Aşk, diğerini de mutlu etmek ister.

Aşkılık, ikiliğin ötesine geçmek demektir. Bağlılık, ikiliğin içinde kalmak, birine karşı diğerine bağlanmak demektir.

73. BÖLÜM DÖNÜŞÜM KORKUSU

Sen ölmeye hazır olmadığın sürece, meditasyona duyduğun ilgi sahte olacak. Çünkü ancak ölmeye hazır olanlar yeniden doğar. Gerçek bir ilgi varsa, yanlış bir meditasyon tekniğiyle bile dönüşmenin mümkün olduğunu düşünmezsin. Yanlış bir yöntemle bile dönüşebilirsin. Eğer dönüşümle gerçekten ilgileniyorsan, yanlış guruyu takip etmen bile farklılaşırın.

Gerçek dönüşüm, sen onunla yoğun bir şekilde ilgiliyken gerçekleşir, herhangi bir yöntem sayesinde değil. Yöntem bir araçtır. Temel olan senin ilgi dolu benliğindir.

Doğa da meditasyon olabilir. Ama sıradan doğa yalnızca kaçmak içindir. Doğa demek, Tanrı bir şey yapmalı, demektir.

Meditasyon, o anlamda doğa değildir. Meditasyon, senin kendine yaptığın bir şeydir. Sen dönüştüğün zaman, tüm evren sana farklı davranmaya başlar. Çünkü evren, sen ne olursan ol, sana verilmiş bir yanıtın başka bir şey değildir. Sessizsen, tüm evren sessizliğe binlerce şekilde yanıt verir. Seni yansıtır. Mutluysan, tüm evren mutluluğunu yansıtır. Doğa işe yaramaz, yalnızca meditasyon işe yarar.

Birey sözcüğü güzeldir. Bölünemez anlamına gelir. Şu anda olduğun haline bölünmüşsün. Sen bir şekilde birbirine tutunan, merkezi olmayan, evde bir efendi olmayan, yalnızca hizmetçileri bulunan pek çok parçadan oluşuyorsun. Israrlı, yoğun bir çaba ve özlem gerekir, o zaman her yöntem geçerlidir.

Aydınlanmış insanlarla, aydınlanmamış insanlar aynı dünyada yaşıyor, farklı dünyada değil. Fark Buda'da. O, farklı bir şekilde hareket ediyor. O, kendi efendisi. Onun özneliği uzak, dokunulmamış kalıyor. İşin sırrı bu... Hiçbir şey bunu etkileyemez. Sen kendini değiştiremezsen, durumu değiştirmekte ısrar edersin. Zayıf kişiliğin işareti budur. Güçlü, uyanık, farkında bir insan, işe kendini değiştirerek başlar.

İnanç, yaratıcıdır. Zihin bir şeye gerçekten inanırsa, maddenin onu takip etmesi gerekir.

Kuşku bir güç değildir. Kimse kuşku aracılığıyla en içsel benliğe, nihai esriklığe erişememiştir. Hiç kimse, asla...

İnancın zihni işlenmesi gerekir. Benliğinin nüvesine erişemediği sürece, işlemeye başlamaz.

Mantık, duygu boyutunu her zaman kınamıştır. Çünkü duygu öylesine belirsizdir, öylesine gizemlidir. Oradadır ve sen o konuda hiçbir şey söyleyemezsin. Sende ya vardır, ya yoktur. Ya vardır, ya yoktur.

Senin de pek çok inancın olabilir, ama bunlar kanaattir, onlar inanç değildir. Çünkü onlar hakkında kuşkuların vardır.

74. BÖLÜM

DUYARLILIK NE KADAR BÜYÜK OLURSA, UZAKLAŞMA O KADAR BÜYÜK OLUR

Hastalık bedene aittir. Senin bilincinle ya da aydınlanıp aydınlanmadığınla hiç ilgisi yoktur. Eğer güçlü bir egon varsa, bu çok yoğun, kristalleşmiş bir ego demektir. Onu tamamen bırakabilirsin.

Teslimiyet için her şeyden önce, çok gerçek bir egonun var olmasına ihtiyaç duyulması, hayatın çelişkilerinden biridir. Bu yüzden bana göre, doğru eğitim çok güçlü egolar yaratılmasını içermelidir. Aşırı derecede güçlü egolar... Ve bunlar büyük acılar doğmalıdır ve sonra... Teslimiyet. Ancak o zaman teslimiyet mümkün olur.

Tüm Batı eğitimi, kültür ve uygarlığı, egoya, egonun tatminine dayalıdır. Ve Batılı psikologlar, egonun güçlenmesine yardım ederler. Ama Doğulu dindarlar derler ki, egonu bırakmadığın sürece nihai gerçekliği bilemezsin. Hayatın gizeminin ne olduğunu bilemezsin.

Doğulularda teslimiyet çok zor değildir. Onlar hazırdır. Teslim ol, dersin. Tamam, derler. Tek bir tereddütleri yoktur. Onların çok güçlü, gelişmiş egoları yoktur. Onu teslim edebilirler. Ama o teslimiyet güçsüzdür, faydası olmaz. Doğululara her zaman hemen üzerinde çalışacakları bir teknik veririm ve bu egolarına yardımcı olur.

Usta o kadar önemli değildir. Önemli olan teslimiyettir. Taştan bir Buda'ya da teslim olabilirsin. Bu da iş görür. Teslimiyet seni dönüştürür. Bu, egonu bir kenara bırakman, yükünü atmandır.

Egon artık yokken, senin kendi gurun, içindeki usta var olmuş demektir. Dışsal guru, içeridekinin temsilcisinden başka bir şey değildir. Yoga ve Tantra'nın nihai hedefi olan *samadhi*, evrenin kendisiyle, varoluşun kendisiyle derin bir orgazmdır. Nerede bir salıverme varsa, esriklilik gerçekleşir. Eğer sen teslim olabiliyorsan, guru doğrudur. Onun aracılığıyla esrik bir ana ulaşırsın. Nerede bir teslimiyet duygusu varsa, gurun, ustan oradadır. Bilim, gerçeklerle ilgilenir. Din, doğruyla ilgilenir. Gerçekler, nesnelere hakkındadır. Doğru, senin hakkındadır. Senin bilincin hakkındadır.

Bir Buda bir dil konuşur. İsa, farklı bir dil konuşur. Krişna bambaşka bir dil konuşur. Farklı gerçek bilgisini kullanırlar, farklı teknikler, araçlar kullanırlar, ama öğretilenin merkezi, özü aynıdır.

Aydınlanmış kişilerin temel öğretisi farkındalıktır. Pek çok mesel, teknik, araç, simge, mit kullanırlar, ama bunlar önemsizdir.

Bu yüzden İsa, müritlerine daha uyanık olmalarını söyler durur.

75. BÖLÜM ZITLARIN RİTMİNİ ARA

Yaşam zıtlar arasındaki bir ritimdir. Bu zıtlar arasında yaşam ırmağı akar. Zıtlar kıyılarıdır. Çelişkili görünürler, ama işbirliği yaparlar.

Grek mitolojisinde iki tanrı kutupsal zıtlardır: Apollon ile Dionysos. Apollon düzen, disiplin, erdem, ahlak, kültür tanrısıdır ve Dionysos düzensizlik, kaos, özgürlük ve doğa tanrısıdır. Hemen hemen tüm dinler, üç aşağı beş yukarı Apollon bakış açısına dayalıdır. Mantığa inanırlar, düzene inanırlar, erdeme, disipline, kontrole inanırlar, gerçekte egoya inanırlar.

Buda gibi oturabiliyor ve Krişna gibi dans edebiliyorsan ve ikisi arasında zıtlık olmuyorsa, rahatça, kolayca Buda olmaktan Krişna olmaya geçebilirsiniz.

Tantra, zıtlar arasında var olan ritmin, zıtlar arasında akan ırmağın aranmasıdır. Tantra olası her teknikle çalışır. Tantra, bir tür insan için değildir, herkes içindir. Her tür zihin, Tantra'da hareket edebilir. Her tür zihin Hıristiyan olamaz. Her tür zihin Hindu olamaz. Buda belli türden zihinleri çeker. İsa, belli türden zihinleri çeker. Muhammed, belli türden zihinleri çeker. Şiva her şeyi içerir. Şiva olası her türe cazip gelir. İşte bu yüzden Tantra'da mezhep yoktur. Bir mezhep, ancak sen bir şeyi savunur, başka bir şeye karşı çıkarken yaratılabilir. Tantra esas dindir. Bir mezhep değildir. Bunca tekniğin sebebi budur.

Lütfen tüm bu tekniklerle ilgilenme. Aksi takdirde kafan karışır. Sadece sana uygun gelen, sana cazip gelen tekniği bul. Sonra kalan 110 tekniği unut. Şiva, sistemleştirmeden, tüm teknikleri vermektedir. Onlar, sistemleştirilemez. Çünkü bir sistem demek, çelişkili olan, zıt olan reddedilmeli, demektir.

Hayal gücü bir geçektir. Bir yetenektir. İçinde bir potansiyeldir. Hayal gücü çok güçlüdür. Hayal gücü, bir güçtür. Bir enerjidir ve zihin onun içinde hareket eder. Ve zihin onun içinde hareket ettiği zaman, beden onu takip eder.

Yalnız hareket ettiğinde, hayal gücün daha fazla potansiyele sahiptir. Yanında başka biri varken, mantık kontrolü ele alır.

Otuz altı saatlik duyusal yoksunluktan sonra, hayal gücü gerçeklik, gerçeklik hayali olur.

Ayırım bir kez kaybolunca, hayal gücün tüm kapasitesiyle çalışır. Artık onu kullanabilir, onun aracılığıyla yaratıcı olabilirsin. Bedenin titremeye başladığını hissettiğinde, bu hayal gücünün işlemeye başladığını gösterir. Hayal gücü ne yapıyor? Hayal gücü yalnızca eski kavramları, maddeyi, her şeye belli şekilde bakan zihnin eski düzenlerini yok ediyor. Hayal gücü onları yok ediyor. Ve sonra, gerçeklik ortaya çıkıyor.

Tüm ayrımların kaybolduğunu, tüm sınırların çözüldüğünü ve evrenin yalnızca bir enerji okyanusu haline geldiğini hissedene kadar...

Çaba göstermeden, zihnini ve ayrımları, gerçek işle gerçekdışını kaybedebiliyorsan, o zaman delirirsin. Ama eğer bilinçli çaba ile bu kavramları yok edersen, mantık harici olursun, deli değil. O mantık harici durum, din boyutudur. Mantığın ötesidir. Ama bilinçli çaba gerektirir. Bir kurban olmamalı, efendi olarak kalmalı.

Tantra senin her an yaratıldığını, her an ilâhi olanla, yaratıcılığın kaynağıyla derin ilişki içinde olduğunu söyler. Bu çok canlı bir kavramdır. Ve bir kez yaratıcı gücün dokunuşunu, onun etkisini hissetmeyi başarıncaya, tamamen değişirsin. Bir daha asla aynı olmazsın. Tanrı içine girmiştir. Sen bir ikametgâh olmuştur.

Burada beni dinliyorsun. Bu dinleyiş bir dönüşüm olabilir. Eğer tamamen buradaysan, bu an, burada ve şu andaysan, eğer bütünlüğün ile dinliyorsan, o dinleyiş meditasyon olur. Farklı bir esriklik âlemine, ayrı bir gerçekliğe girersin. O yüzden herhangi bir şey yaparken, tüm benliğini ona ver. Bütün benliğin ona adandığında o zaman her eylem meditasyon olur. Önemli olan, ne yaptığın değildir. Bu önemsizdir. Önemli olan, onu bütün olarak yapmandır.

İsa, “Ben ve gökyüzündeki Babam biriz,” dedi. O, yalnızca biçimlerin ayrı olmadığını, senin ve bütünün bir olduğu tekniğini öğretiyordu. İsa, “Ben ve Babam biriz” derken, senin, babanın ve ilâhi olanın, ayrı olduklarını kastetmiyordu. ‘Ben’ dediği zaman, her ben temsil ediliyordu. Ben ne zaman var olsa, o ben ile ilâhi olan birdir.

Yalnızca senin bu bilinçten yapıldığını değil, çevrendeki her şeyin bu bilinçten yapıldığını bil. Her şey ilâhiyken, senin egoist bir zihnin olamaz. Her şey ilâhiyken kibrin kırılır. O zaman tüm varoluş ilâhi olur ve nereye bakarsan bak, ilâhi olana bakıyor olursun. Bakan ile bakılan, ikisi de ilâhidir. Çünkü biçimler ayrı değildir. Tüm biçimlerin altında bir biçimsizlik gizlidir.

76. BÖLÜM

BUDA’NIN İÇSEL ORGAZMI

Tantra, cinsel enerji dediğinde, bu yaşam enerjisi anlamına gelir. Yaşam cinselliktir. Cinsellik sözcüğü, üremeye sınırlı değildir. Yaşam enerjisinin tüm oyunu cinselliktir. Nerede iki enerji buluşsa, negatif ve pozitif, cinsellik işe karışmıştır.

Konuşma, senin içine işlemenin bir yoludur. Ve sen bunu anlamaktasın. Konuşan ile dinleyen arasında bir cinsel eylem sürüyor. Dinleyendeki enerji, dışıl olmuştur ve dinleyen dışıl olmamışsa, dinleme olgusu gerçekleşmemektedir. İşte bu yüzden dinleyen tamamen

edilgen olması gerekir. Dinlerken düşünmemelidir. Çünkü düşünmek, onu etken kılar. İçten içe tartışmamalıdır. Çünkü tartışmak, onu etken kılar. İletişim ancak bir taraf eril, bir taraf dişil olduğunda gerçekleşir. Aksi takdirde iletişim olamaz. Ne zaman kutuplar buluşsa, zıtlar buluşsa, cinsellik olur.

Tantra der ki, nihai mutluluk ve esriklik içine doğduğunda, bu senin kendi pozitif ve negatif kutuplarının birleştiği anlamına gelir.

Bodhi ağacının altında oturan Buda, derin içsel orgazm halindeydi. İçsel güçler birleşmişti. Birbirlerinin içinde erimişlerdi. Artık dışarıda bir kadın aramaya gerek yoktu. İşte bu yüzden Buda'nın yüzüne böyle bir zarafet gelmiştir. Bu, tamamlanmanın zarafetidir. Meditasyon cinsel bir olgudur. Gerçekten cinsel olmayan bir meditasyon tekniği olamaz.

İkilik olmadığında hiçbir şey tanımlanamaz. Bu yüzden eğer bilge olduğunun farkındaysak, bu aptallığın sürdüğü anlamına gelir. Eğer mutlu olduğunuzu düşünüyorsanız, bu hâlâ dünyada ıstırap anlamında olduğun anlamına gelir.

Nirvana sözcüğü, var olan her şeyin kesilmesi, geçmişin kesilmesi demektir. Ve bu yeni tanımlamak için, geçmiş deneyimini, bilgini kullanamazsın. Bu yeni, tanımlanamazdır. Buda bize aydınlanmış görünür. Çünkü biz cehalet içindeyiz. Buda için bu ikisi de değildir. Onun için ikilik terimleriyle düşünmek imkânsızdır.

Tekniklere karşı olmak, yalnızca bir tekniktir. Bu tekniği yalnızca Krişnamurti kullanmamıştır. Bu daha önce de defalarca kullanılmıştır. En eski tekniklerden biridir. Yeni bir şey değildir. İki bin sene önce Bodhidharma kullanmıştır onu. Çin'e, *Chan* ya da Zen Budizmi olarak bilinen şeyi tanıtmıştır. Zen tekniksizliğe dayalıdır.

Zen, teknik yok, yöntem yok, yazma yok, guru olamaz, der. Ama güzelliği buradadır ki, Zen, guruların en büyüğünü yaratmıştır. Ve Zen ustaları dünyadaki en iyi yazmaları yazmıştır. Ve Zen aracılığıyla binlerce kişi Nirvana'ya erişmiştir. Ama onlar teknik yok, derler. Olumluluk yöntemini kullanırsan, o zaman pek çok yöntem vardır. Ama senin evet demen gerekir ve pek çok evet olabilir. Olumsuzluk yöntemini takip edersen, o zaman o kadar çok yöntem yoktur. Yalnızca bir tane vardır. Çünkü pek çok hayır olamaz.

Evet, Tanrı var dediğinde, o zaman fark olasılığı vardır. Çünkü benim evetim, benim kendi Tanrı'mı, senin evetin senin kendi Tanrı'nı yaratacaktır. Senin evetin, İsa'ya, benim evetim Krişna'ya söylenmiş olabilir. Ama hayır dediğimde, o zaman tüm hayırlar benzerdir. O yüzden, bu dünya üzerinde ateizmin mezhebi yoktur.

Yöntem olmadığını söyleyenlerin ancak bir yöntemi olabilir. Hayırdan çok şey çıkartabilirsin. Bu yüzden, Bodhidharma, Lin Chi, Bokuju, Krişnamurti, hepsinin tek bir yöntemi vardır. Gerçekte Krişnamurti bir dizi Zen ustasından sonra gelir. O, Zence konuşmaktadır. Yeni bir şey yoktur, ama Zen hep yeni görünür. Ve sebebi, Zen'in yazmalara, geleneklere, tekniklere inanmamasıdır. Bu yüzden ne zaman hayır doğsa, taze ve yenidir. Evet, geleneğe, yazmalara, ustalara inanır. Ne zaman evet olsa, uzun, başlangıçsız bir geleneğe sahip olacaktır.

Evet daima eskidir, ebedidir. Hayır hep yeni görünür. Sanki aniden var olmuş gibi... Hayırın geleneksel kökleri olamaz, köksüzdür. İşte bu yüzden Krişnamurti yeni görünür. Değildir.

Zihin çok sinsidir, Krişnamurti sana önemli olanların bunlar olduğunu söylese; destek yok, tutunma yok, usta yok, yazma yok, teknik yok... Sen Krişnamurti'ye tutunursun, ona tutunan çok insan vardır. Zihin yine bir destek yaratmıştır ve işte o zaman asıl nokta kaçırlır.

Temel nokta iskanmış. Temel nokta şu: Bu tekniksizlik tekniğinin işe yaraması için her türlü desteği yok etmelisin, hiçbir şeye tutunmamalısın. Ve bu çok zahmetlidir, neredeyse imkânsızdır. İşte bu yüzden, bu son kırk senedir, Krişnamurti'yi dinliyor, ama onlara hiçbir şey olmuyor. Öylesine zahmetli ve zordur.

Bilen iki insan konuşamaz. Bilmeyen iki insan çok şey konuşabilir, ama faydasızdır, hatta zararlıdır. Tek olasılık, bilen birinin, bilmeyen biriyle konuşmasıdır.

Krişnamurti orada olmayan insanlar için konuşuyordu ve ben burada olan insanlar için konuşuyorum. Krişnamurti her ne diyorsa, tamamen doğrudur.

*

Bodhidharma, bir sistem yok ediciydi. Krişnamurti bir sistem yok ediciydi. Tüm Zen geleneği, sistem yok edicidir. Mahavira, Muhammed, İsa, Gurdjieff, büyük sistem kurucularıdır. Sorun şudur ki, biz bu iki çelişkili şeyin aynı anda bulunabileceğini anlayamıyoruz. Biz, ikisinden birinin doğru olabileceğini, ama ikisinin birden doğru olamayacağını düşünüyoruz.

Bir sistem demek, takip edilecek bir düzen, takip edebileceğin bir yol demektir. Böylece kuşku doğmaz, kararsızlık doğmaz ve sen mutlak iman ile takip edebilirsin. Bir sistem, iman yaratmak için, güven yaratmak için kurulur. Her şey açıksa, o zaman güven daha kolay gelir.

Ve eğer iman varsa, o zaman hareket edecek enerjin de olur. Kuşkuluyusan, enerjini dağıtırsın ve hareket etmek zor olur. Ama ben sana her sistemin yapay olduğunu söylüyorum. Her sistem, yalnızca sana yardımcı olmak içindir. Doğru değildir. Hiçbir sistem doğru olamaz, bir araçtır. Ama faydalı olur.

İnsanların korkusuzca, bilinmeyene ilerlemesine yardımcı olmak için sistemler yaratılır. O sistemlerde her şey tıpkı bir mit gibidir. İşte bu yüzden çok sistem vardır. Bu bir mittir, ama çok faydalıdır. Çünkü pek çok kişi onun aracılığıyla ilerlemiş ve gerçeğe ulaşmıştır.

Buda, gerçeği, "işe yarayan" olarak tanımlar. Onun gerçek tanımı, işe yarayandır. Bir yalan işe yarıyorsa doğrudur. Ve bir doğru işe yaramıyorsa sahtedir. Pek çok sistem vardır. Ve her sistem, yardımcı olur. Ama her sistem herkese yardım edemez. İşte bu yüzden eski dinler bir insanın, yeni bir dine döndürülemeyeceğini, çünkü zihnin bir süre sonra sisteme koşullansa, değiştirilebilse bile, derinlerde asla değişmeyeceğini ve yeni sistemin senin için asla faydalı olmayacağını söyler. Bir Hindu Hıristiyan olabilir. Bir Hıristiyan Hindu olabilir. Ama yedi yaşından sonra zihin hemen hemen sabittir, koşullanmıştır. Bu yüzden bir Hindu, Hıristiyan olursa, derinlerde Hindu olarak kalır ve Hıristiyan sistemi ona yardımcı olamaz. Ve o, işe

yarayabilecek kendi sistemiyle de bağlantısını koparmıştır. Hindular ve Yahudiler hep din değiştirmeye karşı olmuştur. Yalnızca din değiştirmeye değil, biri gönüllü olarak onların dinine girmek isterse, direnirler. Hayır, sen kendi yolunu takip et, derler. Tıpkı dil gibidir. Hiçbir dili, ana dilini konuştuğun gibi konuşamazsın, imkânsızdır. Derinlerde ana dilin onu etkilemeye devam eder. Düşlerin ana dilinde olur. Bilinçaltı, orijinal dilinde işler. Din sistemleri, tıpkı dil gibidir. Dildirler. Ama derinlere işlerlerse yardımcı olurlar, çünkü sen kendine güvenirsin. Sistem önemsizdir, ama kendine güven önemlidir.

Zaman zaman öyle olur ki, çok fazla sistem olduğundan insanların kafası karışır ve haritalarla hareket etmek yerine, haritalar çok ağırlaştığından onları taşımazlar. Örneğin bir gelenek, çok eski bir gelene yardımcı olur. Çünkü eski olduğu için güven verir. Ama eski olduğu için aynı zamanda ağırdır. Ölü bir ağırlığa dönüşmüştür. Bu yüzden senin hareket etmene yardımcı olmaz. Aksine, onun yüzünden yerinden kıpırdayamazsın. Yükünü atmak gerekir. Bu yüzden, zihnindeki sistemi yok edecek ve hareket etmene yardımcı olacak sistem yok ediciler vardır. İkisi de yardım ederler. Ama duruma bağlıdır, çağa bağlıdır, yardım edilecek insana bağlıdır.

Zihnine her şey girdi ve her şey birbirine karıştı. İsa orada yalnız değildi. Krişna da girdi, Muhammed de girdi. Ve içeride birbirleriyle çelişiyorlar. İncil bunu söylüyor, Gita tam tersini söylüyor. Muhammed bunu söylüyor, Mahavira tam tersini söylüyor. Çelişiyorlar. Sen artık hiçbir yerde değilsin. Hiçbir yol sana ait değil. Sistem yok etmek faydalı olabilir. Batıda Krişnamurti'nin cazip gelmesinin sebebi budur. Doğuya fazla cazip gelemez, çünkü Doğu, henüz Batı kadar kafası karışmış değildir. Çünkü Doğu hâlâ diğerleri kadar eğitilmiş değildir. Batı diğerlerini bilmeye saplantılı olmuştur. Çok şey bilirler. Artık hiçbir sistem gerçek değildir. Her şeyin yapmacık olduğunu bilmektedirler. Ve bir kez bunu bilince, o şey işe yaramaz.

İsa konuşmaya devam eder, Krişna konuşmaya devam eder. Ve sonra Krişnamurti de girer. Zihnin Babil kulesi gibi olur. Bunca çok dil olur ve sen neler olduğunu anlayamazsın. Bir sisteme inanabilirsin, iyidir. Hiçbir sisteme inanmıyorsan, o zaman hepsini bırak. O zaman tamamen temiz, yüksüz ol.

Kuran, İncil, Gita, hepsi aynı şeyi söylemez. Onlar sistemlerdir. Açık ve net sistemler. Farklı. Yalnızca farklı değil, zaman zaman çelişkili, zıt. Örneğin Mahavira, şiddetsizliğin anahtar olması gerektiğini söyler. Şiddet doluysan, birazcık bile olsa, nihai gerçekliğin kapısı sana kapalıdır. Bu bir tekniktir. Tamamen şiddetsiz olmak için, zihnin ve bedeninin tamamen arındırılması gerekir. Bu şiddetsiz olma süreci, seni öyle eksiksiz biçimde arındırır ki, sürecin kendisi hedef olur. Krişna'nın mesajı tam tersidir. Arjuna'ya şöyle der: *"Öldürmekten korkma, çünkü ruh öldürülemez. Bedeni öldürebilirsin ama ruhu öldüremezsin. O zaman neden korkacaksın, beden zaten ölüdür. Bu yüzden ölü olan ölecektir ve canlı olan canlı kalacaktır. Endişelenmen gerekmez, bu yalnızca bir oyundur."*

İyi kötü yoktur. Yalnızca bir düş vardır. Onun için endişelenmen gerekmez.

77. BÖLÜM HER BENLİK OL

İnsanın sorunu, insanın yalnızca kendinin bilincinde olmasından kaynaklanır. Bilinç, herkese ayrı olduğu hissini verir ve tüm sorunları yaratan da varoluştan ayrı olduğun hissidir. Temel olarak bu his sahtedir. Ve bu sahteliğe dayanan her şey ıstırap yaratır. Sorun yaratır, kargaşa yaratır.

Derin uykuda ne olmaktadır? Egonu kaybedersin, kendini kaybedersin, evrenle bir olursun. O birliğe dönmek seni taze ve canlı kılar ve sabah kendini mutlu hissedersin. Ölüm kaybolur, çünkü ölüm ancak sen ayırıysan mümkündür. Ayrı değilsen o zaman ölüm imkânsızdır.

Buda aynı kaynağa gider, senin her gece derin uykuda, düşsüz uykuda gittiğin aynı kaynağa. Ama Buda o kaynağa, bilinçli, uyanık ve farkında olarak gider. Nereye gittiğini bilmektedir, ne olduğunu bilmektedir. Ve o derin kaynaktan döndüğünde, tamamen farklı olarak döner. Eski kaybolmuştur ve ondan yeni bir varlık, yeni bir enerji doğmuştur. Bu varlığın merkezi evrendir ve bu merkez aktarımıyla tüm endişelerin, tüm ıstırapın, tüm cehennem kaybolur.

Egosuz hiçbir varlık evrimleşemez, ama bir nokta gelir, ego geride bırakılabilir ve bırakılmalıdır da ve varlık onu aşmalıdır. Ego tıpkı bir yumurtanın kabuğu gibidir, gereklidir, korur. Tıpkı bir tohumun kabuğu gibi gereklidir, korur. Korumaya devam ederse, o tohumun filizlenmesine izin vermezse, o zaman bir engele dönüşür. O toprağa karışmalı, böylece içsel yaşamın ondan evrimleşmesine izin vermelidir. Kabuk ölmelidir, tohum ölmelidir. Ego dış örtüdür. Ego gereklidir. Ve sonra o egonun aşılması gereklidir.

Duygu, ancak sen başkalarının bilincinin bilincine vardığında gelir. Aksi halde, mantıksal çıkarımdır. Diğerlerinin bir şeyi dürüstçe söylediğine inanırsın, güvenirsin ve her ne söylüyorlarsa, inanmaya değerdir. Çünkü senin de benzer deneyimlerin vardır. Çevrenizdeki dünya, hissedilen bir dünya değildir, yalnızca çıkarsanan bir dünyadır. Mantıksal olarak, rasyonel olarak, zihin orada olduğunu söyler. Ama yüreğe dokunmaz. İşte bu yüzden başkalarına, kişiler değil, şeyler gibi davranırız. İnsanlarla olan ilişkimiz, şeylerle olan ilişkimiz gibidir. Bir koca karısına bir şey gibi davranır. Onu sahiplenir. Karı, kocasına bir şey gibi davranır. Diğerlerine kişiler gibi davransak onları sahiplenmeye çalışmayız. Çünkü ancak şeyler sahiplenilebilir.

Bir kişi demek, özgürlük demektir. Bir kişi sahiplenilemez. Onları sahiplenmeye çalışırsan, onları öldürürsün. Onları şeylere dönüştürürsün.

Diğeri yalnızca yönlendirilecek, kullanılacak, istismar edilecek bir şeydir. İşte bu yüzden aşk gittikçe daha imkânsız olmaktadır. Çünkü aşk, diğerini bir kişi, bilinçli bir varlık, bir özgürlük, senin kadar değerli biri olarak kabul etmek demektir. Her şeye bir şey gibi davranırsan, o zaman sen merkez olursun ve şeyler yalnızca kullanılır. İlişki faydacı olur. Şeylerin kendi içinde değeri yoktur. Değer, onları kullanmandan gelir.

Bir kişi kendisi için vardır. Kişi olmanın anlamı budur. Ve eğer kişinin kişi olmasına izin verirsen ve onu bir şeye indirgemezsen yavaş yavaş onu hissetmeye başlarsın. Aksi takdirde hissedemezsin. İlişkin kavramsal, düşünsel, zihinsel, baş başa olarak kalır, yürek yüreğe değil.

İlk önce diğer, bir kişiye dönüşmelidir. Diğer, sen olmalıdır. Değerli olmalıdır. Her kişinin bilincini, kendi bilincin gibi hisset.

Aşta bir kişi ile yapabilirsin. Ama meditasyonda her kişiyle yapman gerekir. Yanına her kim yaklaşrsa, onun içinde erirsin. Bu yalnızca Geştalt'ın değerştirilmesidir. Bir kez nasıl yapılacağını öğrenince, bir kez yapınca, çok kolay gelir.

Kimse, bir şey olmak istemez. Kimse, bir araç olmak istemez. Kimse, kullanılmak istemez. Yalnızca bir araca indirgenmek ve kendi içinde değerli olmamak en küçük düşürücü olgudur.

Kendini bilinçli olarak birinin içinde kaybettiğin zaman, o biri de kendini senin içinde kaybeder. Sen açıkken ve diğerine akarken, diğer de senin içine akar. Ve derin bir buluşma, bir birlik olur. Azizlerin esriklik, *samadhi* dediği şey, yalnızca bir kişiyle tüm evren arasındaki derin aşk olgusudur.

Diğer, sana mutluluk verdiği için sevilir. Diğer, sen onunlayken kendini iyi hissettiğin için sevilir. Ama yine de diğer, başı başına bir değer olduğu için sevilmez. Değer, senin aldığın zevkten kaynaklanır. Sen hoşnut olursun, bir şekilde tatmin olursun. İşte bu yüzden diğer önem kazanır. Bu da, diğerini kullanmaktır. İnsanın kendini düşünmesi demek, diğerini istismar etmesi demektir ve dini bilinç ancak kendini düşünmek kaybolduğu zaman var olabilir.

Kendini düşünmeyi bırakıp diğerinin benliğini düşünebilirsen farklı bir gerçekliğe, farklı bir boyuta girersin. Hizmet, sevgi, sevecenlik, işte bu yüzden o kadar vurgulanmaktadır. Çünkü sevecenlik, sevgi, hizmet demek, insanın kendini değer, diğerinin benliğini düşünmesi demektir.

Bir Hıristiyan misyoner, fakirlere, hastalara hizmet eder. Ama derinlerinde onlarla değer, kendisiyle ilgilenmektedir. Bu hizmet yalnızca cennete ulaşmak için bir yöntemdir. O, onlarla ilgilenmez. Aslında onlarla hiç ilgilenmez. O kendisiyle ilgilenir. Hizmet aracılılığıyla daha büyük bir benliğe erişecektir. Bu yüzden hizmet etmektedir. Ama o, asıl noktayı ıskalamıştır. Çünkü hizmet demek, başkalarını düşünmek demektir. Merkez diğeridir. Ve sen çeper olmuşsundur. Bir ara dene. Birini merkez kıl. O zaman onun mutluluğu, senin mutluluğun olur. Onun acısı, senin acın olur. Bir kez, diğerinin merkez olduğunu hissedersen ve sen yalnızca onun çeperi olursan, farklı bir varoluşa, farklı bir deneyim boyutuna girmiş olursun. Sırf diğerini düşünerek tüm acıları yok edersin. O anda senin için cehennem kalmaz, cennete girmişsindir. Bu neden olur? Tüm acıların kökü ego olduğu için olur. Egoyu unutabilirsen, egoyu çözebilirsen, onunla birlikte tüm acılar da kaybolur.

Duanın anlamı, evrenle yakınlık içinde olmak, evrenle derin bir iletişim halinde olmak demektir. Duada Tanrı'yla konuşursun. Tanrı demek, bütünlük demektir. Tanrı, zihinsel bir kavram değerdir. Derin, yakın bir ilişi haline gelmiştir. Duanın anlamı budur. Bir ağaçla

iletişim kuramıyorsan, bütün varoluşla nasıl iletişim kurabilirsin? Ve bir ağaçla konuşurken kendini aptal gibi hissediyorsan, Tanrı'yla konuşurken kendini daha da aptal gibi hissedersin.

Tanrı demek, bilincin bütünlüğü demektir. Biz derinlemesine göremediğimiz için madde varmış gibidir. Derinlemesine görebildiğimiz zaman madde kaybolur ve geriye yalnızca enerji kalır.

Üç katman vardır. Madde ilk katmandır, yüzeysdir. Yüzeyin altına inersen, o zaman ikinci katman görünür. İkinci katmanı, enerjiyi algılayabilirsin. Sonra enerjinin altına inersen üçüncü katman aydınlanır. O üçüncü katman bilinçtir. Madde, enerji, bilinç... O bilinç Tanrı'dır. En derindeki öz odur. Her varoluşun üç katmanı vardır. En derindeki kanıt bilinçtir. Ortada yaşamsal enerji vardır. Ve en yüzeyde maddesel beden vardır.

Her şey yoğunlaşmış bilinçtir. Sorun sende, sen açık ve duyarlı değilsin.

Derinlerde her şey yalnızca bilinçtir. Ama eğer bunu bir teori olarak bırakırsan, bunun bir teori olduğuna inanırsan, o zaman hiçbir şey olmaz. Bunu bir yaşam tarzı, yaşama yolu kılman gerekir: Her şey bilinçliymiş gibi davranmayı... Başta '-mış' gibi olacaktır. Ve sen aptallaşmış hissedeceksin. Ama bu aptallıkta ısrar edebilirsen ve aptal olmaya cesaret edebilirsen, kısa süre sonra dünya gizemlerini açığa vurmaya başlayacaktır.

Zekâ için bir sürece ihtiyaç vardır, sonra sonuç gelir. Önce süreç, sonra sonuç... Mantıklı. Yürek için sonuç önce gelir. Ardından süre takip eder. Tam tersidir. İşte bu yüzden gizemciler, hiçbir şeyi kanıtlayamaz. Onların sonuçları vardır, ama süreçleri yoktur. Yürek, hemen sonuca varır ve sonuca varıldığı zaman, süreci yaratır. Teolojinin anlamı budur. Gizemciler sonuca varır. Teologlar süreci yaratır. İsa sonuca vardı ve sonra teologlar (Aziz Augustine, Thomas Aquinas) süreci yarattılar. Kanıt, gizemcinin hayatındadır. Kendisi kanıttır. Eğer sen görebilirden... Göremezsen, o zaman kanıt yoktur.

Rehber içindedir.

Sen ancak düşünmeyi bıraktığın zaman varsın. Düşünmeyi bıraktığın an, içsel olan gerçekleşir. Zekâ zaman ister. Ve sen düşünür taşınırken, anı kaçırsın. Yaşam seni beklemez. İnsanın hemen yaşaması gerekir.

Bir şey içsel olandan geldiği zaman, göbekten yukarı gelir. Akışın, sıcaklığın, göbekten yukarı gediğini hissedersin. Ne zaman zihnin düşünse, bu yalnızca yüzeysdir. Başta ve sonra aşağıya iner.

Düşünmek öyle bir alışkanlık olmuştur ki, düşünmekten hiçbir şey çıkmayacağı anlarda bile düşünürsün. Ancak bir şey zaten biliniyorsa düşünebilirsin. Ormanda kayboldun, haritan yok, soracak kimse yok. Ne hakkında düşüneceksin? Ama sen yine de düşünürsün. O düşünme yalnızca bir endişe olacaktır, düşünce değil. Ve ne kadar çok endişelenirden, içsel rehber o kadar az ehil olacaktır.

İlk önce zekânın tamamen denenmesi gerekir, ancak o zaman çözüm ortaya çıkar. Başın tamamen bitkin düşmesi gerekir. Aksi halde, düşte bile işlemeye devam eder. Bu yüzden artık bilim adamları, tüm büyük keşiflerin düşünsel değil, sezgisel olduğunu söylerler. İçsel rehberle kastedilen odur.

Bir usta aracılığıyla gerçeğe erişemezsin. Bir usta aracılığıyla ancak içsel ustaya erişebilirsin. Ve o zaman bu içsel usta, seni gerçeğe götürür.

Eğer güven gerçekleşirse, ben buna iman derim. Gerçekten de dini iman budur. İçsel rehber olan güvendir. İçinin derinliklerine gittiğin an, evrenin ruhu olursun. Bilgelik yürekten gelir, zekâdan değil.

78. BÖLÜM İÇSEL REHBER

Bu tür teknikler çok ilerlemiş kişiler için değil, çok masum kişiler içindir. Basit, masum, güven dolu kişiler için... O zaman yalnızca bir iteleme yeterlidir. Masum biri için, masum, açık bir zihin için, bir telkin yeterlidir.

Gerçekte, zorlu bir mücadelede bazen hiçbir şey olmaz. Çünkü zorlu mücadele ego aracılığıyla olur. Ve zorlu mücadele aracılığıyla ego daha zorlu olur.

Masum insanlarda zaman bilinci yoktur. Zaman, ağır ağır, oyalanarak geçer. Herhangi bir yere gitmek için telâş yoktur. Onlar an be an zevk alırlar, her anın tadını çıkartırlar.

Freud'cu bilinçdışı, aslında bilinçdışı değil, yalnızca bilinçaltıdır. Karanlık gece değil, onu yalnızca ışık altında görebilirsin. Tantra, senin baskılamadığın, en derin benliğin olan gerçek bilinçdışından bahseder. Ve senin bilincin onun yalnızca ışığa gelmiş bir parçasıdır. Bilinçdışından korkman gerekmez. Senin korktuğun Freud'un bilinçdışıdır. O korkulacak bir şeydir, ama o Freud'cu bilinçdışı, bir arınma sürecinde dışarı atılabilir.

Her ne yapmak istemiş ve yapamamışsan, meditasyon dolu olarak yap. Bunu herhangi birine yapma. Çünkü bu bir olaylar zinciri yaratır. Ve kontrol sende olmaz. Boşluk içinde yap. Öfkeliysen, bunu boşluk içinde yap. Cinsellik hissediyorsan, bunu gökyüzüne fırlat. Meditasyon dolu olan bir arınma, seni Freud'un bilinçdışından kurtaracaktır. Freud'cu bilinçdışı kaybolduğu zaman, gerçek bilinçdışına girebilirsin. Freud'un bilinçdışı, yalnızca bir çöp evdir. İçine atma. Ben, dışarı at, diyorum. İçeri gittiği zaman sen patolojik olursun. Dışarı çıktığı zaman tazelenirsin, gençleşirsin, yükünü atarsın. Bu çağda arınma zorunludur. Kimse arınma olmadan içsel rehberle ulaşamaz.

Freud'cu bilinçdışı, yalnızca baskılanmış bir şeydir. Bir şey, içinde vahşi bir güçle belirirse, bil ki bu vahşi güç sen onu baskıladığın için gelmektedir. Herhangi bir şiddet olmadan, içinde bir şey beliriverirse, sessizce, kolaylıkla, ses çıkarmadan; o zaman bil ki bu gerçek bilinçdışıdır. Rehberden sana bir şey gelmektedir. Ama sen ancak arınmadan geçersen usta olursun. O zaman ne olduğunu bilirsin. Ne zaman rehberden bir şey gelse, kendini öylesine dingin,

öylesine mutlu, öylesine rahat, öylesine yuvada hissedersin ki, hayal bile edemezsin. Tüm benliğin onunla ahenk içindedir, hiç direnç yoktur.

Önce Freud'cu bilinçdışının yükünü atmalısın ve bu ancak sen derin bir salıveriş içindeyken olur. Çünkü en içsel benlik, öyle şiddetsizdir ki, kendini göstermez. Freud'cu bilinçdışı kendini göstermek ister. Her an kendini göstermeye çalışmaktadır.

İki şey yapman gerekir: Freud'cu bilinçdışı için katarsis; gerçek rehber, gerçek bilinçdışı için salıveriş ve teslimiyet. Bu iki şey yapıldığı zaman farkı göreceksin.

Kadınların bilinçdışı erkeklerinkinden daha fazla baskılanmıştır. İşte bu yüzden pek az kadın orgazma erişir.

Kimse seni sevmediğinde hayal kırıklığına uğrarsın, ama sen kendini sevmiyorsun. Kendi eline asla sevgiyle dokunmadın. Asla bedenini sevgiyle hissetmedin. Sana böylesine güzel bir beden, böylesine güzel bir organizma verdiği için Tanrı'ya asla şükretmedin. Hiçbir şey kötü değildir. Hayatın tamamı derinlerde bir nimete dönüşür. Kendi bedenine karşysan, başka bir bedeni nasıl sevebilirsin?

Nevrotiklerin hemen hepsi büyük önderlerdir. Onlar, büyük önderler olmuşlardır. Çünkü öyle fanatikler ki, hemen takipçi bulabilirler ve fanatikliğe tapınan insanlar her zaman olmuştur.

İlk önce, kendinde ve her şeyde bir iyilik hissedeceksin. Ve ikinci olarak, bütün olacaksın. Rehber seni götürdüğünde sen bütün olacaksın.

İçsel benliğin aktif olması için tek teknik teslimiyettir. Sezgileriyle yaşayan insan hep başarılı mı olur? Hayır, ama hep mutlu olur. Sezgileriyle yaşamayan insan, başarılı da olsa, başarısız da olsa, hep mutsuz olur. Başarı kriter değildir. Çünkü başarı, pek çok şeye bağlıdır. Mutluluk kriterdir, çünkü mutluluk yalnızca sana bağlıdır. Başarı gelecekte biz acıya razı oluruz. O zaman bize göre başarı nedir? Başarı, egoist tatmindir. Mutluluk değil. İnsanların, senin başarılı olduğunu söylemesidir yalnızca. Her şeyi kaybetmiş olabilirsin. Ruhunu kaybetmiş olabilirsin. Mutluluk veren masumiyeti kaybetmiş olabilirsin. Seni ilâhi olana yaklaştıran tüm huzuru, sessizliği kaybetmiş olabilirsin. Ama dünya senin başarılı olduğunu söyler. Dünya için egonun tatmini başarıdır. Bana göre değildir. Bana göre başarı, mutluluktur.

İsa der ki: *"Tüm dünyayı kazanan ama ruhunu kaybeden bir adam ne elde etmiş olur?"*

79. BÖLÜM

SHUNYAWAD - BOŞLUĞUN FELSEFESİ

Bir kez boşluğa girince, her şeye girmiş olursun. Buna ilâhi olan diyebilirsin, buna Tanrı ya da Atma, ruh diyebilirsin. Ne demek istersen... Ama gerçeğe ancak tamamen boş olduğunda girebilirsin. Sana kalan hiçbir şey olmamalıdır. Bilincin temel koşulu tamamen arzusuz olmaktır.

Buda'nın vurguladığı güzel ve harikadır. Kimse bu şekilde denememiştir. O senin arzusuz olmana yardım etmek için tüm hedefleri yok etmiştir. O hedefle var olmadığından değil, onlar vardır ve erişilebilirlerdir. Ama onlara erişmek istiyorsan, bu imkânsızlaşır. Temel koşul senin arzusuz olmandır. O zaman nihai olan başına gelir. Tüm arzuları bırak, arzu olmadığına boş olacaksın. Sen bir arzular yığınının başka bir şey değilsin. Tüm arzular giderse sen kaybolup gidersin. Var olursun, ama bir boşluk olarak var olursun. Herhangi bir merkez hissetmezsin, "ben varım" diye hissetmezsin. Yalnızca bir "varlık" olur. "Ben" kalmaz. Çünkü "ben" birikmiş arzulardan, yoğunlaşmış arzulardan, kristalize olmuş arzulardan başka bir şey değildir. Çok, pek çok arzu senin "ben" in olmuştur.

Sen tamamen kaybolmadığın sürece üzerine sessizlik çökemez. Buda der ki: "*Sen sessiz olmazsın. Çünkü sorun sensin.*"

Mutluluk her an gelebilir, ama sen engelsin. Sen olmadığına mutluluk olacaktır, sen olmadığına huzur olacaktır. Sen olmadığına sessizlik olacaktır. Sen olmadığına esriklik olacaktır.

Düşünceler, tıpkı gökyüzünde hareket eden bulutlar gibidirler. Hiçbir kökleri yoktur. Ve gökyüzüne ait değildirler, yalnızca gökyüzünde gezinirler. Gelirler ve giderler. Ve gökyüzü dokunulmamış ve etkilenmemiş kalır.

Sen hep başkalarının seni rahatsız ettiğini düşünür durursun. Sokaktaki trafiğin gürültüsü, çevrende oynayan çocuklar, mutfakta çalışan karın, birileri seni rahatsız ediyor. Seni hiç kimse rahatsız etmiyor. Rahatsızlığın sebebi sensin. Sen var olduğun için her şey seni rahatsız edebilir. Sen olmasan, o zaman rahatsızlık sana dokunmadan, boşluktan gelir ve geçer.

İşitecek kimse olmazsa ses çıkmaz, çünkü ses senin kulaklarının bir tepkisidir. Gözlerin olmadan güneş ışık yaratamaz. Işık senin gözlerinle ilgili bir olgudur. Tek başına bir gül koku yaratamaz, imkânsızdır. Sana ve burnuna ihtiyaç vardır.

Buda der ki: "*Meditasyon yapma, meditasyon halinde ol.*"

Eylem bütünsel olur. Eylem bütünsel olduğunda, aniden hiç olmadığı kadar mutlu olursun.

Sen olmadığına Tanrı vardır. Sen olmadığına mutluluk vardır.

İş, iş olarak değil, oyun olarak düşünülmelidir. Oyun anlamsızdır. Erişilebilecek bir şey yoktur. Yalnızca eylemin kendisinden zevk alınmalıdır. Çalıştığın zaman farklıdır. Ciddisin, yüklenmişsin, sorumlusun, endişelisin. Çünkü hedef, sonuçtur, amaçtır. İşin kendisi zevk almaya değer değildir. Asıl önemli olan gelecektir, sonuçtur. Oyunda sonuç yoktur, sürecin kendisi mutluluk vericidir.

Ne yaparsan yap, öyle bütünsel bir şekilde eylem içinde ol ki, sonuç önemsiz olsun. Sonuç gelebilir, gelecektir. Sen oyun oynuyorsun, zevk alıyorsun.

Krişna'nın tüm hayatı yalnızca oyundur. Bu kadar ciddiyetsiz bir adamı hiçbir yerde bulamazsın. Tüm hayatı yalnızca bir oyundur. O, her şeyden zevk almaktadır.

Ey zarif kişi, oyna. Bırak, bütün hayatın yalnızca bir oyun olsun.

Zihin hep taşkın bir pınardır, başka bir şey değil. İş adamı kişiyle ilgilenmez, anlaşmayla ilgilenmez, hiçbir şeyle ilgilenmez. O yalnızca kârla ilgilenir. İş adamı oyuncu değildir ve eğer oyuncu değilsen, meditasyon dolu olamazsın.

Oyuncu ol. Zihinle oyuncu olabilirsen, zihnin kısa sürede geride kalır. Çünkü zihin ancak sen ciddiyisen orada olabilir. Aradaki bağlantı, köprü, ciddiyettir.

Buda ölüyormuş ve Ananda ona sormuş: *"Artık bizi terk ediyorsun. Ne yapalım?"* Buda demiş ki: *"Senin için iyi olacak. Ben yokken sen kendi ışığın olacaksın. Yalnız hareket et, destek isteme. Çünkü son engel destektir."*

Bir Buda'ya tutunan biri, bu dünyada başka hiç bir şeye tutunamaz. Tüm dünya ona boş gelir. Bir kez bir Buda'yı ve onun sevgisini, sevecenliğini tanıyınca, o zaman hiçbir sevgi, hiçbir sevecenlik bununla karşılaştırılmaz. Bu yüzden Ananda, kırk seneden sonra ilk kez yalnız kalmış, tamamen yalnız... Ertesi gün, aydınlanmış. İçsel uzama gitmiş; desteksiz, ebedi kıpırtısız kalmış olmalı. Bu tekniği deniyorsan desteksiz ol. Krişnamurti'nin de öğrettiği budur: *"Desteksiz ol. Bir ustaya tutunma, bir yazmaya tutunma, hiçbir şeye tutunma."*

Eğer içsel uzamının içinde ölebilirsen, asla ölmeyen hayata erişebilirsin. *Amrit'e*, ölümsüzlüğe erişirsin.

80. BÖLÜM

HER ŞEY VE HİÇBİR ŞEY AYNI ANLAMA GELİR

Hepinizi sevdiğimi söylesem ya da kimseyi sevmediğimi söylesem aynı anlama gelir. Eğer birini seviyorsam, ancak o zaman bir fark vardır. Herkesi seviyorsam, bu hiç kimseyi sevmemek ile aynı anlama gelir.

Bütün ve sıfırın dereceleri yoktur. Bu yüzden bütüne sıfır diyebilirsin ya da sıfıra bütün diyebilirsin. İşte bu yüzden aydınlanmış insanlar, içsel uzama boşluk, *shunya*, hiçlik, var olmayış, *anatma* derler. Ve bazıları buna içsel benlik, mutlak varlık, Brahma, Atma, yüce benlik demiştir. Bunlar aynı şeyi tanımlamanın iki yoludur.

Aydınlanmış biri asla pişman olmaz. Aydınlanmış biri asla endişelenmez. O bütündür. O bölünmüş değildir. İçinde iki benlik yoktur. Ama senin içinde bir kalabalık var. Yalnızca iki de değil, içinde yaşayan pek çok insan, pek çok ses var. Tam bir kalabalık... Aydınlanmış kişi, derin bir birlik içindedir.

Bir düşünür tutarlıdır, ama aydınlanmış biri tutarlı olmaz. Çünkü durum her an değişmektedir. Hatta dün ne dediğini hatırlayamaz. Her soru yeni bir yanıt yaratır. Ve her soru yeni bir karşılık yaratır. Sorana bağlıdır.

Her zihnin kendi yöntemi vardır. Aynı sözcükleri kullanabilirsin, ama sen farklı olduğun için o sözcükler aynı olamaz.

Soru önemsizdir, önemli olan sorandır. Aydınlanmış birinden tutarlılık bekleyemezsin. Ancak aydınlanmamış, cahil insanlar tutarlı olabilir. Çünkü bakmaları gerekmez. Onlar yalnızca bazı fikirleri takip ederler. Tutarlı bir şekilde ölü fikirleri taşırlar. Onlar canlı değildir. Canlılık tutarlıdır, ama yalnızca çok derinlerde.

Aydınlanmış biri konuştuğunda, yanıt verdiğinde, o yanıt onun boşluğunun, benliğinin bütünsel bir karşılığıdır. O seni yankılar, seni yansıtır, o bir aynadır. Kendine ait bir yüzü yoktur. Senin yüzün onun yüreğinde yansır.

Eski yazmalarda denir ki: *“Aydınlanmış birine eriştiğinde tamamen sessiz kal, düşünme. Aksi halde onunla buluşma fırsatını kaçırsın. Yalnızca sessiz kal, düşünme. Onu soğur ama onu kafanla anlamaya çalışma. Onu soğur, iç, bırak tüm benliğin ona açık olsun. Onun içinde hareket etmesine izin ver ama onun hakkında düşünme. Çünkü eğer düşünürsen, o zaman senin zihnin yankılanır. Bırak tüm benliğin onun varlığı ile yıkansın. İşte o zaman ne tür bir benlik, ne tür bir olgu ile ilişki kurduğunu görürsün.”*

Erimeye, değişmeye, dönüşmeye hazırsan, ancak o zaman aydınlanmış kişinin, aydınlanmış benliğin ne olduğunu anlayabilirsin.

Kalabalıkta hareket etmeye korkan bir gizemci görürsen bil ki hâlâ bir çocuktur, büyümektedir.

Baş ağrısı varken, vardır. Bilirsin. Bilgi kendiliğinden kesindir. Kişi aydınlandığı zaman, aydınlandığını bilir. Beden olmadığını bilir. İçeride engin bir uzam olduğunu bilir. Ve uzam ölemez. Şeyler ölebilir, uzam ölemez.

Tantra ya da Yoga'nın hedefi bilgelik değildir. Tantra ve Yoga, üstün insanı hedefler. Bilgelik ile cehaletin aşıldığı noktayı; insanın yalnızca bildiği ve düşünmediği, yalnızca baktığı ve farkında olduğu noktayı...

Senin umdukların, senin düşündüklerin, senin dilediklerin önemli değil. Ne olduğun önemli...

Senin ışığın yoksa, senin lamban alevsizse, kimseye yardım edemezsin. Temel olan, senin içsel alevine erişmendir, o zaman başkaları da paylaşabilir. O zaman başkalarının da ışıklarını yakabilirsin. O zaman, bir ardışıklık olur. O zaman senin bedeninin kaybolabilir. Ama alevin elden ele geçmeye devam eder. Budalar asla ölmez. Aydınlanmış kişiler asla ölmez. Çünkü ışıkları bir zincirleme reaksiyon olur. Ve aydınlanmamış kişiler asla yaşamaz. Çünkü herhangi bir zincir yaratamazlar. Paylaşacak ışıkları yoktur, başka birinin alevini yakacak alevleri yoktur.